משנה · אחרונים · בועז · סדר מועד

בועז על משנה תענית

רבי ישראל ליפשיץ

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

בועז על משנה תענית

רבי ישראל ליפשיץ

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/בועז-על-משנה-תענית/
הקובץ נוצר ב־17 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
פרק ב 4
פרק ג 5

פרק א

והיינו להך לישנא דש"ס [ד"ד ב'] דשאלה לחוד והזכרה לחוד. ור"ל אף שמזכיר משה"ר, אפ"ה ביום חול שלאחריו אינו שואל ותן טל ומטר. א"כ מה"ט בסוף פלוגתת ר"א ור"י קודם שהזכיר דברי ר' יודא, קאמר תנא אין שואלין וכו' דר"ל רק ר"א ור' יהושע ס"ל הכי, משא"כ לר' יודא אית תנא דס"ל לר' יודא דתיכף כשמתחיל להזכיר משה"ר, ישאל ביום חול שלאחריו. כש"ס שם [ד"ד ב']. מיהו לאידך לישנא [שם], דלר"א ור' יהושע שאלה והזכרה חדא מלתא היא, ור"ל תיכף כשמזכיר ביו"ט מתחיל מיד לשאל ביום חול שלאחריו. א"כ מ"ש מתניתין אין שואלין וכו', אינו לר"א דהרי ר"א ס"ל דמזכיר ביום א' דחג, ואיך ישאל בחוהמ"ס אחריו, שהוא סי' קללה, והרי ר"א בעצמו אמר אף אני לא אמרתי לשאל אלא להזכיר. אלא ר' יהושע קא"ל, וה"ק א"כ לעולם יהיה מזכיר, אלא אין שואלין הגשמים אלא סמוך לגשמים, ומדשאלה והזכרה חדא מלתא, להכי לא יזכיר רק ביום אחרון של חג, ומיד ביום חול שלאחריו ישאל. א"כ מה"ט נקט לה תנא להך אין שואלין מקמי מלתא דר' יודא, דלר' יודא אית תנא דס"ל אליביה דשאלה והזכרה לאו חדא מלתא היא. ומה"ט נ"ל נמי דלא הזכירו ר"א ורבי יהושע עד אימתי יזכיר, כמו שאמר אליבא דר' יודא, דפשיטא דסופה כתחלתה, דפוסק שניהן ביום א' דפסח, והרי כל עיקר טעמא דר' יהושע דפליג אר"א וס"ל שלא להתחיל ביום א' דסוכות, הוא רק מדגשמים בחג סי' קללה, א"כ בהפסקה כ"ע מודו דמפסיק שניהן ביום א' דפסח, וכדקאמר בש"ס לחד מ"ד אליבא דר' יודא]:

פרק ב

[ואין להקשות למה לא קרי תנא נהך קרא דיונה דלעיל נמי דברי קבלה. דנ"ל דהתם איכא למימר דילמא עכו"ם שאני, שאינו מועיל להם עד שישובו ממש. או התם שאני דחטאם רבה מאוד. וגם כבר נגזרה גזירה. לפיכך אינה ראיה גמורה לכאן. משא"כ דברי יואל שהיה תוכחה לבני דורו במכת רעבון דדמי ממש לצרת גשמים, שפיר קרי להו דברי קבלה, שדבריו נתקבלו לענייניו. ומה שתירץ רש"י דקרא דיונה שאני דאין צווי בקרא רק ספור דברים. ק"ל מב"ק [ד"ב ב'], דקרי לקרא דויעש לו צדקיהו קרני ברזל, דברי קבלה, אף דהתם ג"כ אינו צווי. [אב"י וכ"כ חגיגה ד"י ע"ב, ור"ה ד"ז א', ונדה כ"ג א' וכ"כ במסכת סופרים פי"ח ה"ג אם שהרא"ש ר"ה פ"ד סוף אות ג' גרס דברי הנביאים, עכ"פ הב"י בטא"ח ססי' תקצ"א גרס בשם הרמב"ן שם דברי קבלה. וכ"כ חולין קל"ז א'.

בכל דוכתי הנ"ל גרסינן דברי קבלה. אף שאינו צוויי] אע"כ כדברינו, דהתם נמי ראיה גמורה היא דלשון נגיחה היינו בקרן וכל שהוא ראיה גמורה קרי ליה דברי קבלה]:

פרק ג

ותמוהים דברי רש"י שם וז"ל, מתענה ומשלים דאם לאו נראה כמתנה עם קונו, אם תעבור אתענה, ואם לאו לא אתענה. עכ"ל, ואתמהה. ורבינו ישעיה פיק ז"ל הגיה דצ"ל להיפך אם לא תעבור אתענה וכו' ול"נ לקיים גי' הספר. דבל"ז ק' על רש"י שם שכ' וה"ה במת החולה, והכי קיי"ל [תקס"ט], וק' מנ"ל לרש"י הא. אע"כ דהאי ועברה דרישא ר"ל שבאמת עברה הצרה על ראשו, והכי דייק לשוא, מדל"ק וניצל. לפ"ז לא היה צריך רש"י לתת טעם למה כשנתרפא צריך להתענות, דפשיטא דהרי צריך לקיים נדרו, אבל כשמת סד"א קבלה בטעות הוה וא"צ להתענות, על זה כתב רש"י דאפ"ה אם לא יתענה נראה כמתנה עם קונו. והרי כשם שמברך ומודה על הטוב כך מברך על הרעה, מדנדמה רע רק בעיני אדם: